

כיתה בתוך אוטובוס

ל"א, הישאר בחוץ, כי אם רד מהאוטו"

— במשחק מצויין של נחום בוכמן —
לחיה שבמקום לעורר זכאון ויאוש —
היא נוסעת שמחת חיים.

מלאכי חבלה

שרשת המלאכים (אהל; מאת אלבר הוסן; בבימוי אברהם ניניו) צריכים להיות שלושה מלאכי־שרת, היורדים אל תוך חייה של משפחה קטנה מגינאה הצרפתית, עור רים לה למתור את כל בעיותיה בערב חגי המולד בשיטות, ההופכות את המחזה ל־קומדיה עליונה ומטורפת, חסרת יומרות, אך גדושה במצבים קומיים.

כי שלושת האסירים (בצאל לונדון, איתן סריבר וגחום שליט) אינם אלא אסיר רים שדנדו לתקופות מאסר ארוכות בשל פשעים חמורים. אך דחאק בשעת חופשה מחוץ לכלא, הם מגלים כי אותן התכונות שבגללן הושלכו לכלא עשיות, לעיתים, להועיל לאנושות יותר מאשר תכונותיהם של האנשים המהוגנים. הם עוזרים לחנוני הישר (יעקב גבאי) לזייף את ספרי החש־בונות שלו, כדי להמלט מרשעותו של דוד אכורי ורודף בצע (יעקב איינשטיין), נעז רים בנחש ארסי כדי לסלק מהבמה כמה דמויות המפריעות לאשרה של בת המשפחה (נינט דינר).

הקומדיה, המוצגת בעיבוד הצמד האמרי קאי סם ובלה ספיבק, מבוססת יותר על סיטואציות קומיות ובגניית סיפוסים — מאשר על שגינות בתמליל. צוות קומיקאים טוב עשוי להפוך אותה למכרה של צחוק ובידור. לרוע המזל לא עומד לרשות האהל צוות כזה. להוציא את בצאל לונדון, ש־הוכיר את ימיו הטובים כמטאטא, הפכו כל שאר השחקנים את ההצגה ליצור מסורבל, המודחל ונכשל ומעורר סיהוקים. כך הפכו שלושת־המלאכים — למלאכי חבלה.

חינוך

אוטובוס ושמו כתי

„צא מהכיתה!“, „עמוד בפניה!“, „הישאר בחוץ! — הם ביטויים השגורים בפי מורי ישראל. אולם מורי בית־הספר התיכון רני ניט בתל־אביב משתמשים בעגה אחרת. „לא לעלות יותר!“ הם אומרים לתלמיד שמאחר; „רד מהאוטו!“ הם גוזפים בתלמיד שמפ־רע; „תחנה סופית!“ הם מכריזים בתום השיעור. סגנון דומה אפשר למצוא בכרזות התלויות בכיתות ובית־הספר: „נא להכנס פנימה!“ או „לא לדבר עם המורה בשעת השיעור!“

אין זה בית־ספר לנהגות, או קורס ל־חברות, כפי שניתן לחשוב. בית־הספר ה־תיכון רננים הוא אמנם מוסד יוצא־דופן, אך זאת בשל היותו הגמנסיה היחידה ה־משלבת מגמות אמנותיות, יחד עם לימודים תיכוניים רגילים. בכך ניתנה לתלמיד התיכון בארץ אפשרות לבחור מגמה נוספת לאלו הקיימות עד היום (ריאליות, הומנית, ביולו־גית וסוציולוגית).

שפת האוטובוס הנהוגה בו, מקורה ב־אורו חלק של בית־הספר המכונה בפי ה־תלמידים „תחנה מרכזית“. אלה הם חמישה אוטובוסים ישיים מדגם שוטון, המפורזים בצל עצים רחבי צמרת, המאכלסים בתוכם

חמש כיתות לימוד של המוסד. לכל כיתה אוטובוס משלה.

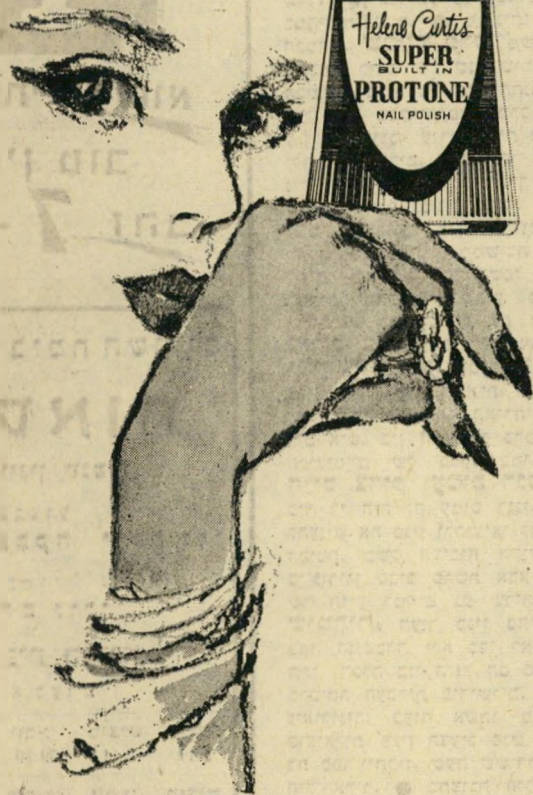
פתרון מקורי ומעורר חיוכים זה לבעיית חוסר הכיתות, אינה ההעזה הראשונה של בית הספר רננים. עוד לפני שלוש שנים, כאשר התארגנו תשעה מורים משוגעים ל־דבר בקואופרטיב, כדי להקים בית־ספר תיכון אמנותי, נראה הרעיון כהעזה חסרת תכלית. שנת הלימודים הראשונה נפתחה עם חמישה תלמידים בלבד. גם כאשר ניג־שו אנשי הקואופרטיב לרכוש עבור בית־הספר בנין מגורים דו־קומתי בדרום תל־אביב, ששוויי היה אז 80 אלף ל"י, נראה הדבר כשגעון. לכל המורים גם יחד היו חסכוניות דלים שהסתכמו בסכומים זעירים. כיום נוסע האוטובוס האמנותי של רננים על דרך־המלך, במהלך רביעי. זהו מוסד רציני, בו עוסקים 35 מורים בהוראת 250 תלמידים, כשברשותם שני בנינים באזור המיועד להפוך לסיטי של תל־אביב, ציוד לימודים משובל וחמישה שוטונים, שבאו לפתור את בעיית מחסור כיתות הלימוד של המוסד.

אמן — או איש כוהמה. התחנה ה־מרכזית של רננים כוללת תחנות למוסיקה, לציור ופיסול, לדרמה ומחול. הנוסעים בה אינם תלמידים רגילים. „מטרתו של בית־הספר היא לפתור את בעייתו של הילד ה־מוכשר לאמנות, והמהות יצור יוצא־דופן בחברת בני גילו הרגילה“, אומר מנהל בית־הספר, יצחק הירשברג (56), ממושקף ובעל מרץ־נעורים. הירשברג — שהחל להורות עוד בפולין, בהיותו בן 17 וחצי, וב־40 שנות הוראה הספיק אף לתרגם לעברית כ־30 ספרים — הוא הרוח של בית־הספר רננים.

„בדרך כלל נמצא נער כזה באחד משני המצבים“, טוען הוא. „או שחבריו רואים בו תמהוני ומנדים אותו מחברתם, או שהם רואים בו יצור נעלה, ואינם מעזים להתקרב אליו. בכל אחד משני המקרים נשאר הנער זר לחברה ובודד לנפשו. לרוב התוצ־אות הן עצומות. בגלל עיסוקו האמנותי, התובע ממנו גם זמן, קשה לתלמיד לעמוד בהתחייבויותיו הלימודיות והוא נתקל באי־הבנה מצד הוריו. הנער המוכשר ניצב ב־מהרה בפני הברירה: הקרבת האמנות — או זניחת הלימודים. התוצאה מכך היא ה־תופעה של אמן בלתי־משכיל, איש־הבוהימה שאינו מוצא את מקומו בחברה.“

ברור, איפוא, שבית־הספר רננים, שנועד לפתור את בעיותיו של הילד האמן, זכה לפופולאריות. בין תלמידיו ישנה נערה ה־נוסעת יום־יום מחיפה וחזרה כדי להשתתף בלימודים. גידול של 100 תלמידים לצומת השנה הקודמת, הביא לרעיון הפשוט וה־מקורי, להשתמש באוטובוסים כבחדרי־לי־מוד.

מנהלי המוסד רכשו אוטובוסים שיצאו מכלל שימוש. מחירה של כל מכונית כזו הוא 1500 ל"י. המנוע והספסלים הוצאו, הריצפה יושרה וצופתה בלינולין, הקירות צובעו והותקנה תאורה חשמלית. שני טורי ספסלים, שולחנות ולוח, הוכנסו פנימה. מחירה של כיתה כזו, אחרי כל השיפורים, מסתכם ב־2500 ל"י, כעשירית ממחירה של כיתה לימוד בבנין.

**פרוטון
נותן
את הטון!**

PROTONE

- פרוטון — הלכה ללא תחליף, מגינה על צפרניך ומאריכה ימים
- מצפה בצורה שווה וחלקה
- אינה מתקלפת או מתבקעת
- בגווי האופנה והעונה
- שפתון פרוטון — באותם הגוונים — מחזיק יותר, מבריק יותר מכל שפתון אחר!

